

A SZERELEM AKKOR BUKKAN FEL,
AMIKOR A LEGKEVEÉSBE VÁRNÁD!

Aki kész, aki nem...

*fine
selection*

CARA BASTONE

C A R A B A S T O N E

Aki kész,
aki
nem...

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Egy

NAP ELEJÉN MÉG NEM GONDOLTAM VOLNA, hogy a papírpohárba gyűjtött vizeletemet majd egy levendulalila egészségügyi uniformist viselő nő kezébe nyomom.

– Mi az ítélet? – kérdezem a nővért, aki a csíkot körülbelül hét másodperce mártotta bele a pohárba a vizsgáloszoba túloldalán.

Ő is olyan típus, akinél nem tudni, hogy a bongyorodó, szürkésbarna haj egy balszerencsés harmincötös vagy egy átkozottul dögös ötvenötös tartozéka. A nő felpillant, de az arca nem árul el semmit.

– Az orvos be fog jönni, hogy megbeszélje önnel az eredményt, Ms. Hatch.

Azaz: Nem én leszek az, aki közli veled, hogy légy van a levesedben.

– Szólítson Eve-nek, és nézze, nekem nyugodtan mondhatja! Meggyőződése, hogy ugyanúgy tudja értelmezni a csíkot, mint az orvos. Így is, úgy is tudom, hogy terhes vagyok. Csináltam magamnak három tesztet. A végére jártam. – (Idefelé jövet a vonaton.) – Tisztában vagyok vele, hogy téves pozitív teszt valójában csak azoknál a nőknél fordul elő, akik nem sokkal korábban még terhesek voltak, vagy bizonyos termékenységet elősegítő gyógyszereket szednek. Az, hogy *nem* vagyok terhes, kizárt dolog!

Kimondom a nővér előtt. Kimondom magam előtt. Kimondom az egész univerzum előtt, mert a tények magukért beszélnek. Igyekszem

realistaként állni a helyzethez. Nem engedem meg magamnak, hogy titokban más végkimenetelben reménykedjek.

A nővér arcán nulla életjel. Talán ez a titok, amivel megőrzi a kortalanságát. Ha valaki soha, semmikor meg sem rezzenti az arcát, akkor még a hetvenes éveiben is nézhet ki negyvennek. Eltárolom az információt, hogy a jövőben gyérítsem az érzelmeimet. Nagy valószínűséggel extra módon elérhető célkitűzés egy nem tervezett terhesség legelején, nem?

– Az orvos fogja ezt megbeszélni önnel. Most pedig, nekem már csak néhány alapvető információra lenne szükségem...

A nővér elsőként egy mérlegre ugraszt fel, aztán a vérnyomásomat méri meg. Döbbenet, hogy a masina nem füstöl el tőlem, mint egy áram alatt lévő számítógép az elektromos viharban. A nő rögzíti a családi előzményeimet. Aztán jönnek a mókás kérdések.

– Szexuálisan aktív? – szegezi neki a kérdést a nővér a monitornak.

– Tudja, a „szexuálisan aktív” kifejezést mindig is furcsálltam. Értelmetlen. Ha az elmúlt három hónap során egyszer voltam futni, és ennyi, attól még senki sem minősít *fizikailag* aktívnak.

A nő, a kezét meg sem állítva a billentyűzet felett, rám veti a maga semmitmondó tekintetét. Nyilvánvaló, hogy választ vár a nyomorult kérdésére.

– De ha egyetlenegyszer összefekszik valaki egy pultossal... – Szemlátomást nem tudtam neki ellenállni.

Az üres tekintet egyetlen elnyújtott pislantásba olvad.

– Mindegy is – folytatom köhintve.

– Hölgyem... – nógat a nővér.

– Rendben! Igen! Szexeltem úgy négy héttel ezelőtt. Ha ez megválaszolja a kérdését.

A nő ujjai, kop-kop-kop, kopognak a billentyűzeten, a számítógép kövébe vésve a további sorsomat. Most már hivatalosan is felelőtlen szexuális életet élő személy lettem. Kartonba felvéve.

Felvonom a szemöldökömet, ahogyan a nő tovább gépel. Eltelik harminc másodperc. Újabb tizenöt. Nem gondolom, hogy az *egyszer*

szexelt négy héttel ezelőtt információt bevenni szükségszerűen ennyi ideig tartana. Mit csinál, regényt ír éppen? Naplóbejegyzést? Frissíti a blogját?

Végre aztán felnéz.

– Utolsó vérzés dátuma?

– Nem tudom. Rendszertelen, és nem nagyon követem. Talán szeptemberben?

A regényírás folytatódik. Ez a nő a gépelés megszállottja! A nagyapja találta fel az írógépet. A családjában beavatási szertartást kötnek ahhoz, hogy le tud-e valaki gépelni hatezer szót egy perc alatt.

Felnéz a monitorról. Már készülök lelkiekben a további kérdésekre, csupa olyanra, amibe belepasszolna a *vagina* szó, csak aztán valamiért végül sosincs benne.

– Édesem – szólal meg a nővér –, jól érzi magát?

Rápislogok. Ez nem az a fajta kérdés volt, amit vártam, hogy feltesz. Ezt a kategóriát sokkal jobban utálok bármelyiknél!

– Épp az ebédszünetemen vagyok – adom a nővér tudtára, mintha ez szolgálna egyáltalán bármi információval is a horgylétemről. *Maradj csak az üres arcú nővéreknek fenntartott sáuban! Ezen pedig essünk túl!*

A kérdését azonban szemlátomást mégis megválaszoltam. Igyekező bólintással visszafordul a képernyőhöz.

– Fel kell még tennem pár kérdést, mielőtt bejön az orvos.

– Oké.

– Monogám párkapcsolatban van?

– Nem beszélgethetnénk kicsit megint inkább az érzéseimről?

Rám sandít.

Megköszörülöm a torkomat.

– Nem. Nem vagyok. Véletlenszerű találkozás volt.

– Férfiakkal áll nemi kapcsolatban?

– Álltam kapcsolatban. Jelenleg senkivel.

Gépelés, klikkelés, görgetés, aztán újra gépelés, klikkelés. Láthatóan két kérdést is megválaszoltam egyben.

– Nőkkel áll nemi kapcsolatban?

– Nem.

– Vaginális közösülés?

– Igen.

– Orális szex?

– Igen és igen. – Azért így válaszoltam, mert a kérdés kétféleképpen is értelmezhető. A nő szájszégelete azonban még a klikkelés előtt felfele rebben, nekem pedig azonnal leesik, hogy túl sokat árultam el.

– Anális szex?

– Kimaradtam a megtiszteltetésből.

Újabb klikkek, újabb görgetések. Felém fordul. A nővér karba font kezétől rossz előérzetem támad.

– A nem monogám kapcsolatban élő pácienseinknek javasoljuk a teljes STI-szűrést.

– Rendben. – Mégis mi mást mondhatnék igazán? – Viszont nem-sokára tényleg vissza kell érnem a munkába. Kaphatnék arra egy másik időpontot?

– Igen – közli a nővér habozás nélkül. – Beírják majd valamikor későbbre a héten, mivel azt fontos a lehető leggyorsabban elvégezni.

– Szuper!

Szuper: milyen bugyuta szó! Csak azért használtam, hogy a nővér értse, nem akarom elkerülni az STI-tesztet. Annyit kellett volna válaszolnom, hogy *rendben*, és továbblépni.

A nő még feltesz hozzávetőleg tizenöt további gyilkos kérdést, aztán felkel, hogy hívja az orvost. A kattogó órát figyelem. Újévkor megfogadtam, hogy nem fogok céltalanul böngészni a telefonomon valahányszor várakoznom kell. Soha jobban nem akartam még áthágni saját magam állította szabályt, mint most, de október van, és hiába csobbannék egyet örömmel a Technicolor retró fényképezőgépeinek a világába, de már csak másfél hónap választ el attól, hogy az egyetlen személy legyek a föld kerekén, aki mindig egy teljes éven át megtartotta, amit elhatározott. Ez a kis zökkenő nem okozza a vesztem! Mert igazából ennyi egy nem várt terhesség, nem igaz? Egy zökkenő, nem? Egy aprócska pillanatnyi felvillanás a radaron, ami alig-alig

befolyásolja a bejáratott napirendet, vagy nem? Kérem, valaki erősítse meg, hogy így van!

A szüleimnek a nem várt terhesség az ütős életkornak számító ötvenkettedik évükben jutott ki.

És az eredmény? Voilà, én magam!

A kis korom a többi gyerek kérdezősködésével telt, hogy miért ősz anyukám haja. Vagy azzal, hogy figyeljem a szüleim elvörösödő nyakát a templomban, amikor az emberek szemöldököfelvonva sutyorogják, hogy a három, megfelelő egymásutánban született bátyám után én, két évtizeddel később, már kétségkívül becsúsztam.

Lehet, hogy a becsúszott gyerek a genetikán múlik? Anyámtól a hegyes orrát, apámtól a bütykös lábait, kettejüktől együttvéve pedig nyilván a felelőtlen szexre való hajlamot örököltem. Annyira cink!

A szüleim eltávozásakor főiskolás voltam, de ha itt is lennének még, ez akkor sem éppen olyasfajta téma, amiben a tanácsukat kérném.

Hüvelykujjaim kuncsorogva rándulnak meg, hogy feloldhassák a telefonomat, és összepárosíthassanak néhány táncikáló gyümölcsöt. Elutasítva! Egy gyökeres változás az életemben nem fog megtörni.

Az érintetlen mogyoróvajás szendvics a táskámban annál inkább képes erre. Az orvosomat várva minden másodperc az ebédszünetemből forgácsolódik le. Ha így folytatódik, akkor egyértelműen nem lesz elég időm ebédelni, mielőtt visszamennék a munkába. És nem mint-ha ehetnék az íróasztalomnál vagy közvetlenül azelőtt, hogy visszaérnék az épületbe. A segédkönyvelő Micah, akivel mindketten a környezetvédelmi szervezetnél, a Wildlife Fund of Americánál dolgozunk, velem átellenben ül, és életveszélyes földimogyoró-allergiában szenved. Ilyenkor teszek fogkefét a táskámba, hogy minimalizáljam a földimogyoróra visszavezethető emberölés eshetőségét. Jelen állás szerint viszont erre már nem lesz időm. A szendvicsem egyetlen kilélegzésem révén megölheti a munkatársamat, és mindezt ennek a késlekedő nőgyógyásznak a hibájából!

Szapora kopogtatás. Még válaszolni sincs időm, és a szülész-nőgyógyász doktornő hatalmasakat lépve már bent is terem. A korábbi

orvosom azóta szemlátomást máshol rendel, így a mostani nem csupán egy alkalom, amikor a terhességem hivatalosan is tudomásomra kerül, hanem egyúttal egy első találkozó is.

Tudod, csak hogy egyszerűbb legyen.

A doktornő hidrogénszőke, olyan vonásokkal, mintha egy magzinziból lépett volna ki. Úgy néz ki, akár Ken baba női változatban. Nem, nem Barbie-ra gondolok! Ez a nő merő izom.

Pókerarc Nővér vele együtt szintén belép. A fogadóbizottság! Nem is választhattam volna két megfelelőbb személyt tudatni magammal, hogy az életem már soha többé nem lesz ugyanaz.

Az orvos elmondja, amit vártam, a szavak azonban tovalibegnek az éterbe. Valahogyan reagálok valamit. Fekszem a hátamon, bugyi nélkül, és a szülész-nőgyógyász doktornő, akiről időközben eldöntöttem, hogy csakis Bridgetnek hívhatják, kondomot húz egy jókora pálcára. Vastagon bekeni síkosítóval, a mennyiség őszintén szólva abszurdnak tűnik, én pedig összeszorítom a szememet, amíg elvégzi a belső vizsgálatot.

Egy monitor megjelenít egy képet, ami az én szememnek egyenlő a semmivel. A doktornő félreteszi a pálcát. A helyiségben az egyedi hangot a kesztyűje csettenése adja, majd az, ahogyan lehajítja a szemetesbe.

– Nővér – szólal meg az orvosom –, hol van a mintavételi tálca?

– A hölgy a hét folyamán visszajön a szűrésre.

A doktornő halkabbra veszi a hangját, és mond valamit, amit nem értek. Lábai még a kengyeleken vannak, a nővér pedig felém hajolva megkocogtatja a nagylábujjamat.

– Felöltözhetsz, édesem!

Elhúzza a függőnyt, amivel mindketten a túloldalra kerülnek.

– Vissza kell érnie a munkába. Jönni fog a hét folyamán – hallom a határozottan csengő hangját.

Pókerarc Nővér lehet, hogy nem lenne puszipajtásom, de kénytelen vagyok elismerni, hogy nem hunyászkodik meg dr. Muszklis Bridget előtt. A legkevésbé sem!

Nem sokkal ezután helyére került bugyiban és munkára kész állapotban állok a recepciós előtt, aki beírja az időpontomat péntekre.

– Ó, nagyszerű! – kommentálom. – Már aggódtam, hogy semmit sem hoz a hét, amit érdemes lenne várnom.

Pókerarc Nővérrel ellentétben a recepciós képes előállni egy szívélyesen nevetés kísérté ragyogó, széles mosollyal.

– Nos, itt a Lower East Side Szülészeti és Nőgyógyászati Centrumban az a célunk, hogy jól érezze magát.

Azzal, ahogy a teljes nevet felmondja, engem is nevetésre bír. Egy intéssel elbúcsúzom, kitámolygok az utcára, előhúszom a mobilomat, és odagörgetek a legjobb barátom, Willa nevéhez... Azonban még nem állok készen. Automatikusan megyek az anyukája, Corinne számához. Egy életem át gyakorolt reflex, arra az esetre, amikor a dolgok komolyra fordulnak. De nem! Corinne már több mint egy éve eltávozott. Visszacúsztatom a telefonomat a táskámba. Egyszerre csak egy idegösszeomlás, ha kérhetem!

Most tehát nincs senki, akihez fordulhatnék, hacsak nem egy szendvicssandhoz, nem igaz? Naná! Ne oldjak meg legalább egyet a problémák közül?! Felkapok egy falafelszendvicset egy mozgó gyrosárustól az irodaépület előtt, ahol dolgozom. Illatozni fogok bent, de még mindig jobb, mint ha a sürgősségre küldeném Micah-t.

Lehet, hogy ez csak az (abszolút és kőkemény) önszugesztióból adódik, de egyszeriben igazán, baromira terhesnek érzem magam. Nem annak az „arany angyalka szundikál a méhem szentélyében”-félének, hanem annak a fáj a mellem, hányni fogok, már most gömbölyödöm, „nem hiszem el, még csak most csináltam terhességi tesztet” típusnak.

– Helló, Eve! – köszön rám Christina, a recepciós, amikor kiszállok a liftből a szintünkön. Felpillant a pasziánszból vagy a GapBody fehérnemű webshopból vagy az akármilyen körüzenetből, amit éppen a hűtő elhanyagolt belsejéről küldözget mindenkinek.

– Milyen volt az éjszakád? – érdeklődöm megállva az asztalánál. Kedvelem Christinát. Egy kissé hangos, de szórakoztató. Mindketten

bődületnek tartjuk, hogy fél órával a többi irodai dolgozó előtt itt kell lennie, előre lefőzni egy vödörnyit az itteni vacak kávéból.

– Mee! – kezd bele Christina. A belépésem óta most először emeli rám teljes egészében a pillantását. A szemkörnyéki sminkjét mintha kőműveskanállal vitte volna fel, a máskor tökéletesre beszárított vörös haját pedig oldalra fonta. Szokatlan tőle. – Ryannel megint összebalhéztunk.

Ryan Christina barátnője, akivel együtt él, és aki meglehetősen jó partnerválasztásnak tűnt az elmúlt karácsonyi bulin, ahol találkoztam vele. Nevetett Christina viccein, és egy csomó mindenkit ő látott el italutánpótlással a rendezvény ingyenes bárjából. Az utóbbi időben gondjaik vannak, ami felzaklat. Én magam egyedülálló vagyok, most már évek óta, és igazán remekül kijövök a helyzettel. Viszont ha bármikor szakítást fontolgató párokról hallok, önkéntelenül is elvesztem a fejem. Felszínre hozza a konzervatív, közép-nyugati neveltetésemet. Erőnek erejével nyelem vissza az összes reflexszerű, kérdés nélkül előbuggyanó *Dehát annyira szuperek vagytok együtt!*-öket, a *De mindjárt karácsony van, és ki akarna egyedül lenni karácsonykor?*-okat vagy a *Tudod, hogy a kapcsolatoknak egy életre kell szólniuk, tör-ténjen bármi!*-ket.

– Jaj, ne! – szólalok meg. – Sajnálom! Jól vagy?

Christina grimaszol egyet.

– Mit is mondjak...

– Ezt... igennek vehetem? – találgatok.

– Olyan igen félenek.

– Ugyanaz volt a vita tárgya, mint korábban?

Christina felsóhajt, állát a kezére ejtve.

– Aha. Házasságot akar, ha nem ma, akkor holnap. Én meg... időt akarok. Ryan tíz évvel idősebb nálam, mások a prioritásaink, bla-bla-bla. – Christina tekintete az enyémbe kapcsolódik, szeme enyhén vörös. Újra felsóhajt.

– Remélem, a *bla-bla-bla* kimaradt, amikor Ryannel beszéltél erről – fűzöm hozzá szárazon.

A kolléganőm felnevet, aztán pillantása megakad a falon függő méretes órán, és felnyög.

– Hogyan lehet még csak dél? Hé, nem jössz ki kajálni?

– Ma nem tudok, már túl vagyok rajta. Időpontom volt – válaszolom némi késéssel.

– Jaj, de kár! Mi kivisszük Marlát ünnepelni egyet. A negyedik babáját várja!

– *Azta...*

A kezeim lecsusszannak a váltáskám szíjáról, és csak csüngnek az oldalamon.

Christina megmozgatja előttem négy ujját, aztán a kisujjával külön táncot lejtet.

– Azt mondja, meglepetés volt! És hogy nem kicsit biztos benne, hogy az után az augusztusi italakciós izogatás után történt. Marla és Topher a hazaérkezésük után szemlátomást... elengedték kissé a fantáziájukat.

Christina szemöldökbillegtetve újra megficcánkoltatja a kisujját, ezúttal egy abszurd módon sokatmondó kis mozdulattal. Az igazat megvallva sokkal, hogy valaki egy műsort képes lejátszani mindössze egyetlen kisujjával.

– *Azta...* – ismétlem meg gépiesen.

Hirtelen becsörtet két nyüzsgő, rendezvényrészleges gyakornok, én pedig a lehetőséget kihasználva a folyosónak veszem az irányt. Befordulok a lehangoló kis adminisztrációs szekciónk oldalajtáján, ami mögött rajtam kívül négy további munkatárssal együtt próbálom túlélni a napfényhiányban eltöltött heti negyven órát.

Mióta csak az eszemet tudom, a környezetvédelemben akartam dolgozni.

Tizenévesen természetesen a 98 Degrees énekésének, Nick Lacheynek az elengedhetetlen poszttere díszelgett a falamon. Mellette viszont voltak jegesmedvéim is. Vörös pandák. Légi felvételek a fogyatkozó Amazonasról. Könnyörögtem a szüleimnek, hogy vigyenek el a Mexikói-öbölbe, amikor fogkefével kellett tisztogatni a tengeri madarokról

az olajat. (Ők ehelyett inkább önkéntesnek regisztráltak a helyi állatmenhelynél.)

A nagyokat álmodó, tiszta szívű lányok végül mindig a legnevesebb környezet- és éghajlatvédelmi programokban kötnek ki, nem?

Hát nem! A legtöbb közülük odaadón látogatja az állami iskoláját, és rész munkaidőben dolgozik, hogy végül legyen majd elég pénze...

Ahhoz, hogy New Yorkba költözzön, és a Wildlife Fund of Americánál dolgozva megválthassa a világot. Pontosan ezt csinálom most én is...

...adminisztrációs mindenesként tömítem a réseket, egyik részlegtől a másikig.

Onnantól fogva, hogy tudomást szereztem a WFA-ról, arra vágytam, hogy a nagyra tartott környezetpolitikai elemzőik egyike lehessenek. Elképzeltem magamat, ahogyan programokat dolgozok ki veszélyeztetett fajok védelmére, zsugorodó élőhelyekre irányuló kiküldetéseket tervezek, mélyen dekoltált ruhában milliárdosoknál smúzolok, hogy pártfogásukba vegyék a tengeri leguánokat. (Csak viccelek, ami ez utóbbi tevékenységet... vagy a hasonlókat illeti.)

De jaj! Annyira elszántan akartam végre magam mögött hagyni Michigant, hogy nem maradtam teljesíteni a szükséges képzési szintet. New Yorkba megérkezve aztán soha nem találtam elég tőkét vagy időt a becsatlakozáshoz valamelyik programba. Szóval itt tartok most. Az egyetlen dolog, aminek köze van az álmaimhoz, és amit jelenleg a munkám keretében teszek, olyan, amiért még csak külön pénzt sem kapok. Minden hónapban önkéntes alapon átbogarászom a finanszírozott projektek kutatási feljegyzéseit a költségvetésükkel együtt, aztán összefésülöm őket egy szervezetszintű hírlevélbe, hogy mindenki képet kapjon a többiek aktuális tevékenységéről. Ha nem lennék, akkor a Galápagosi Pingvinekért Program csapata nem is tudna az Atlanti Lazacokért Program csapatának létezéséről!

Ennyivel pedig vissza is értem a jól megszabott napi rutinomhoz.

Mi a következő teendő a mai listámon? Nyomatópatronokat rendelni, és segíteni Barbarának frissíteni az operációs rendszert a gépén.

A szekciónk ajtaja nagyot csattanva vágódik be mögöttem. Rossz előérzetet kelt bennem. Még visszhangzik a fülemben, amit Christinának mondtam. *Időpontom volt.*

Időpont az ebédszünetben.

A nyavalyás nőgyógyászonnál. Mert két aprócska csík úgy döntött, hogy a néhány héttel ezelőtti random éjszakát életem legfontosabb éjszakájává teszi.

Aztán jövök fantáziadús szexről és véletlenszerű terhességről beszélgetni a munkatársammal. Egy szóval sem említve, hogy én személy szerint mindkettőt túlteljesíttem.

Gondolni sem bírok rá, hogy Marla milyen látványosan boldog a negyedikkel. Számomra ugyanis a terhesség fogalma lekorlátozódik az áruló méhem tizenkét négyzetcentijére. Ez egy pusztán állapot, semmi más. Semmi több nincs benne! A jövőm nem lehet még kőbe vésve! Még nem.

Az asztalomhoz ülve kicsomagolom a szendvicsemet, Micah pedig rám szegezi kikerekedő, mogyoróbarna szemét.

– Ma csak ilyen lazán, egy gyalázatos mogyoróvajás szendviccse!

– Mit mondhatnék? – reagálok teli szájjal. Csupa meglepetés vagyok!

1. Trimeszter:
hogyan
sajátítsd el
a titokban
pánikolás
művészetét?

Kettő

- **D**E RENDSZERTELEN A CIKLUSOD! – Ez Willa első reakciója a híreimre. A barátnőm szeme egy az egyben riadtnak tűnik. – És azt mondtad, hogy óvszert használtatok!

– Igen – válaszolom színpadiasan –, ez mind így igaz!

A barátnőm rám mered.

Willa, aki háromperces győzelmi táncot lejtett, amikor megkaptam az állást a WFA-nál (amikor visszatekintve még azt gondoltuk, hogy a megálmodottakkal köszönőviszonyban lenni, felér a megvalósításukkal). Willa, aki túl hangosan nevet a vonaton, és frászt hoz a járókelőkre a megjelenésükre tett szarkasztikus bókjaival. Nem fogja vissza a hangját a világgal szemben. Most azonban itt van, és csak bámul rám. Egy nyikkanást nem sok, annyit sem hallat.

Gondoltam, hogy ez nem amolyan parkban sétálós beszélgetés lesz. Tudom, hogy Willa mennyire elszántan szeretne teherbe esni. Hogy a férje, Isamu mennyire elszántan szeretne apa lenni. Hogy hányszor csálódtak már az elmúlt két évben. Tudtam, hogy nem lesz könnyű neki.

Willa és én azonban már sokszor szembesültünk nehéz dolgokkal. Amikor elsőéves voltam a főiskolán, és a szüleim egymást követve meghaltak, Willa visszaköltözött, hogy mellettem legyen. Amikor főiskola után mindketten vissza se nézve szedtük a sátorfánkat, és a

michigani Westbrooktól meg sem álltunk a Nagy Almáig, úgy, hogy saját magunkon kívül semmink sem volt. Amikor pár éve ki akartam költözni az öreg apartmanunkból, hogy külön lakásban éljek. Lesújtotta Willát, de ketten együtt túljutottunk rajta. Amikor elmondta, hogy Isamuval eljegyezték egymást, én pedig, mindkettőnket teljesen meglepve, bömbölésbe fogtam, hogy taknyom-nyálam egybefolyt. Meggyőződésemm volt, hogy elveszítem a barátnőmet, mert a gépezet fogaskerekei mozgásba lendültek: házasság → gyerekek → költözés Közép-Nyugatra → családi hitelek → évi egyszeri ker-ti grillezés július 4-én és egy telefon a születnapomon. A legrosszabb rossz pedig, amikor tavaly Willa anyja, Corinne eltávozott. Mind közül az volt a legnehezebb. Mostanáig, ahogy látom.

Épp fontolgatom, hogy intsek-e párat az arca előtt, amikor Willa végre megmozdul. Kezét a térde közé szorítja.

– Te nem is akarsz gyerekeket.

Meglepetten hőkölök hátra.

– Mikor mondtam ilyet?

A barátnőm nem válaszol. A félrefordított arca azt sugallja, hogy kerülni akarja a tekintetemet. Willa szép, akár egy filmcsillag, és ezt maradéktalanul ki is élvezi. Ha nem okoz legalább csak egy pici köz-lekedési dugót, akkor már rossz napja van.

– Halihó, bulihuligánok!

Az apartman bejárati ajtaja kattánva nyílik, és Shep sétál be raj-ta, Willa nálunk két évvel idősebb bátyja, aki jelenleg a barátnőm vendégszobáját lakja. Tíz év után épp most szakított a barátnőjével, és azonnali hatállyal külön is költözött tőle. Váltig állítja, hogy fo-lyamatosan lakás után keresgél. Willa gyanúja szerint viszont az itt kapott túl nagy kényelem révén nincs kellő motivációja továbbállni. Shep mindig is olyan volt, mint a macska, ami a forgalmas járdán az odavetülő napfényben fürdözik: amíg meleg van, addig nem érdek-li, hogy mások mit gondolnak. Inkább visszaél a hűga vendégszere-tével, mint hogy nekivágjon a vacak New York-i lakásvadászatnak.

Willa helyett inkább Shep hátára szegezem a tekintetemet, mert az egész furcsán kínos, és azt sem tudom, merre nézzek. Shep úgy-ahogy a cipőtároló felé rúgja a lábbelijét, az edzőtáskáját pedig az ernyőtartó mellé pottyantja. A pólóján, a lapockái mentén két szárny körvonalának is beillő, sötét izzadságfoltok ívelnek végig. Még ennyi év barátság után is fura a srácot edzeni látnom.

Azelőtt otthon, Westbrookban, Shepet nyakigláb, aranyos kis kocának ismertem, aki annyit videójátékozott a pincéjükben, hogy a bőre szinte áttetsző volt. New Yorkba az egyetem miatt költözött, ahol belenőtt a testébe, és végre más komputerzenikkel is összetalálkozott. Jelenleg jól megvan szabadúszó programozóként – egy olyan munka, amit sosem fogok megérteni –, és néha megszakításként összeverődik pár random kosarassal egy játékra a Willa utcájában található közösségi edzőteremben.

Ahogy megfordul, beveri a könyökét az ajtókeretbe, aztán beleakad a zoknijá a faparketta egyik kijebb álló szögébe.

– Ó, a francba!

Shep dinka, de mindenki szereti.

– Hogy van mindenki? Willa, rendelkezne ma estére valami kaját! Én szusira gondoltam. Eve, benne vagy? Neked persze kérnénk bele pár vega tekercset.

Karosszékbé huppan, térdeit hanyagul szétveti, és a telefonjába bújva előgörgeti a kiszemelt kajarendelő appot, akármelyik legyen is az. Amikor egyikünk sem válaszol, zavartan felnéz. Oda-vissza nézget Willa és énközöttem. Végül érzékeli a helyzetet.

– Huh... mi a gond?

Willára rebben a tekintetem. Ha az arcom kicsit is olyan, mint az övé, akkor önmagunk elmosódott, csüggeteg verzióiként jól illenénk egy van Gogh-képre.

– Öhm – kezdek neki, az agyamat erőltetve, hogy mit is mondhatnék.

– Eve terhes – szólal meg Willa.

– Willa! – A sokk és a riadalom stroboszkóp módjára villódnak bennem. Majd megsülök! A fejem búbjától a lábujjam hegyéig, mindenhol csorog rólam a veríték. Most biztosan megöszültem. Érzem!

– Mi? – Shep telefonja dob egy hasast a szőnyegen. – Most komolyan mondd?

Az arckifejezéséből nem tudok semmilyen következtetést levonni, de őszintén szólva nem is nagyon töröm magamat. Még mindig Willa félig elfordított, dermedt arcát bámulom, ahogyan az alsó ajkát beharapja, a szeme pedig csillog. Úgy egy nagyarásszal magasabb nálam, de most olyan aprónak látom.

– Igen.

A hangom csikorog, akár a kövezésen végighúzott szék lábai.

Shep egy pillanatra sem mered, keze a hajába mélyesztve, aztán súrlódás, ahogyan megmozdul, megcsap a friss verejték összetéveszthetetlen szaga, és máris ott áll közvetlenül előttem. Elszakítom a tekintetemet Willától, és felpillantok a bátyjára. Shep megragad a vállamnál fogva, felhúz, és a karjait körém fonva a régi, jól ismert ölésebe von. Mindig ilyenek voltak az ölései. Semmi finomkodás. És mindig lábujjtaposással és a hónaljával az arcomban értek véget.

– Azta! – szólal meg. – Azt a mindenit, terhes, azta!

Megfeszíti a karjait, megint jól megszorít, aztán hátrébb tol, hogy az arcomba nézhessen.

– Hát ez nagy!

Az arckifejezése elárulja, hogy jó értelemben mondta. A szeme örömet tükrözően ragyog, még ha van is benne egy kis aggodalom irántam.

Furcsa is lenne viszont, ha kicsit sem aggódna. Shep kutatón az arcomba néz, aztán egészen a lábujjam hegyéig végigmér.

– Hogy érzed magad? Szükséged van valamire? Le kellene ülnöd! – dorgál meg, mintha nem pont neki lett volna az első dolga ültő helyemből felhúzni. Visszatelepít a kanapéra, túlméretezett térde pedig az enyéimhez koccan, ahogyan leül velem szemben a dohányzóasztalra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nagyot szusszanva kiengedem a levegőt, és bár a könnyek még érezhetőek a hangomon, de a szememben már nem látszanak. Képtelen vagyok Willára nézni.

– Fogalmam sincs róla, hogyan érzem magam. Csak ma reggel tudtam meg. És az ebédszünetemben erősítette meg a nőgyógyász.

– Azta...

Shep fél kézzel végigszánt szőkés üstökén. Tekintete Willára rebben, aki miután kikotyogta a sorsfordító híreimet, most újra csendbe burkolózva ül. A bátyja tovább feszegeti a témát.

– Tudod, hányadik héten vagy?

– Hatodik – közlöm csendesen –, ami fura, mert... öhm... négy hete történt. Az orvos viszont attól a dátumtól számol, amikor...

– Az utolsó vérzésed volt. Nem a fogantatástól – vág a szavamba Willa. – Szóval, akire azt mondják, hogy négyhetes terhes, az csak kéthetes, és így tovább. A legtöbben ezt nem tudják.

A hangja elvékonyodik a végén. Még mindig nem néz rám. Én sem őrá.

– Elmondad már... – kezd bele Shep.

Nehogy azt mondd, hogy az apának! Nehogy azt mondd, hogy az apának!

– Bárkinek is? – zárja le a mondatot.

– Ez idáig csak kettőtöknek. A bátyáim...

A hangom elhalkul, és vállat vonok. Shep bólint. Rögtön tudja, miről van szó. Három bátyám van. Dustin, a legelső, huszonnyolc évvel idősebb nálam. Néha sokkal inkább a bácsikámnak érzem, semmint a testvéremnek. Tizennyolc éves volt, amikor katonának állt, tíz évvel a születésem előtt. Tizenöt éves koromig talán ha kétszer láttam évente, amikor is búcsút intett a seregnek, és hazajött, életem legkínosabb nyarat tölteni velünk. A ház pincéjében lakott, és egész nap tévézett. Az évszak vége felé találkozott egy nővel, összeköltözött vele, feleségül vette, és három év leforgása alatt született három gyerekük. Körülbelül tíz évig voltak házasságok, mielőtt elváltak. Amikor utoljára